

Šlienavos ir Viršūžiglio parapijos leidinys

Mes visada paliekame pėdsakus.

Mes liečiamės vieni prie kitų rankomis, akimis, balsais, charakteriais ir mintimis. Mes pritraukiame, atstumiamo, sugrąžiname, subrandiname, atsisveikiname, pakviečiame. Puoselėjame arba griauiname savo ir kitų viltis, vertybes ir pasaulius...

Mes paliekame įspaudą vidinėje erdvėje tų, prie ko prisiliečiame. Mes nepraeiname nepastebėti, neprapuolame be žinios gyvenimo kūryje, jei nors kartą, tegul ir trumpai akimirksniui, mes susitinkame. Net jei po to išsiskiriame. Išeiname ir negrįžtame. Kartais mūsų pėdsakai vos įžiūrimi, juos padengia laiko dulkės, nuplauna gyvenimo lietūs. Bet, galbūt, kada nors, atsitiktinai ar sąmoningai, eidamas tuo pačiu keliu, primiršęs jus žmogus prisimins: mes čia buvome. Ir, galbūt, nusišypsos.

Kartais prisiminimai apie mus išlieka labai ryškūs, garsūs, tarsi balsai tuščiame kambaryje; jaudinantys, kaip aromatai, atnešti vėjo pro atvirą langą. Prisiminti juos – svarbu, tai mūsų gyvenimo dalis. Pats gyvenimas mus veda į mūsų rytdieną, kurioje galime ir turime ne aklai ar prabėgomis, ne instinktyviai ar tarsi pagal programą, bet išmoktai ir protingai auginti žmogų savyje.

Taip, negalima perrašyti to, ką apie mus jau prisimena kiti ar mes patys... Negalima nepadaryti to, kas jau padaryta. Ir vis dėl to, galima pradėti kurti savo gyvenimą kitaip, naujai, nes esame kitokie nei vakar.

Juk tik nuo mūsų priklauso, kokius prisiminimus apie save paliksime pasauliui dabar ir rytoj. Ar sugebėsime tapti žmonėmis lietumi sausringą vasarą, švyturiu, krantu, jaukais namais... Arba šviesuliu tamsiame, debesuotame danguje, kurį pamačius, širdyje taps truputį šviesiau.

Tiesiog prisiminkime, – žengdami kokį nors žingsnį gyvenime: mes visada paliekame pėdsakus...

“Didis pranašas atsirado tarp mūsų,
ir ‘Dievas aplankė savo tautą’.”

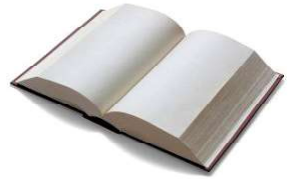
Lk 7, 16

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

2 Kar 4, 42–44; Ps 144, 10–11. 15–18; Ef 4, 1–6

Psalmės atliepas

Viešpatie, atveri savo ranką ir mus sotini dosniai.

Evangelija pagal Joną (6, 1–15)

Jėzus nuvyko anapus Galilėjos, arba Tiberiados, ežero. Jį lydėjo didelė minia, nes žmonės matė stebuklus, kuriuos jis darė ligoniams. Jėzus užkopė į kalną ir ten atsisėdė kartu su mokiniiais. Artėjo žydų šventė Velykos. Pakėlęs akis ir pamatęs, kokia daugybė pas jį atėjusi, Jėzus paklausė Pilypą: „Kur pirsime duonos jiems pavalgydinti?“ Jis klausė mėgindamas jį, nes pats žinojo, ką darysiąs. Pilypas jam atsakė: „Už du šimtus denarų duonos neužteks, kad kiekvienas gautų bent po gabalėlį“. Vienas iš mokinių, Simono Petro brolis Andriejus, jam pasakė: „Čia yra berniukas, kuris turi penkis miežinės duonos kepalikius ir dvi žuvis. Bet ką tai reiškia tokiai daugybei!“ Jėzus tarė: „Susodinkite žmones!“ Toje vietoje buvo daug žolės. Taigi jie susėdė, iš viso kokie penki tūkstančiai vyrų.

Tada Jėzus paėmė duoną, sukalbėjo padėkos maldą ir davė išdalyti visiems ten sėdinčioms; taip pat ir žuvų, kiek kas norėjo. Kai žmonės pavalgė, jis pasakė mokiniams: „Surinkite likusius kąsnelius, kad niekas nepražūtų“. Taigi jie surinko ir iš penkių miežinės duonos kepalėlių pripylė dvylika pintinių gabaliukų, kurie buvo atlikę nuo valgiusiųjų. Pamatę Jėzaus padarytą ženklą, žmonės sakė: „Jis tikrai yra tas pranašas, kuris turi ateiti į pasaulį“. O Jėzus, supratęs, kad jie ruošiasi pasigriebti jį ir paskelbti karaliumi, vėl pasitraukė pats vienas į kalną.

Evangelijos komentaras:

Yra dalykų, iš kurių mes atpažįstame žmogų, nors to žmogaus nėra šalia. Pavyzdžiui, raštas, rašysena. Atpažįstam savo draugų, artimųjų raštą. Bet ne tik rašysena ir veikimas turi savitą braižą. Pasauliui kosmopolitėjant ir vienodėjant, yra kraštų, kurie išlaiko savo unikalumą. Pavyzdžiui, Japonija. Vienas karininkas pasakojo, kad japonas, kad ir ką darytų, padarys kažkaip savaip – net kastuvą po darbo padės kitaip. Dievas taip pat turi savo veikimo braižą. Dievas mėgsta iš mažų dalykų daryti didelius – tai vienas iš Jo braižų.

Nors Dievui nerūpi skaičiai, padauginant duoną jie fiksuojami rūpestingai. Šie skaičiai skirti mums, kad suprastume savitą Dievo braižą.

Antroje Karalių knygoje aprašytame duonos padauginimo epizode dvidešimčia duonos kepalikių pasisotina šimtas vyrų. Pranašo Elizejaus tarnas dvejoja: „Kaip tiek padalyti šimtui žmonių?“ Evangelija augina mūsų nuostabą, nes proporcijos smarkiai keičiasi. Jėzus provokuoja klausdamas: „Kur pirsime duonos jiems pavalgydinti?“ Žino, ką darys, bet klausia – provokacija, kitaip nepavadiinsi. Bet tuo Jis nori pakylėti, padrąsinti mąstyti ir veikti kaip Jis. Auginti tikėjimu, kai tuščiomis rankomis daromi didžiausi darbai.

Pilypas ieško sprendimo. Du šimtai denarų, bet jos vis tiek neužtektų, kad kiekvienas gautų bent po gabalėlį duonos. Petro brolio Andriejaus galvoje švystelėjo dieviška mintis: „Čia yra vienas berniukas, kuris turi penkis miežinės duonos gabalėlius ir dvi žuvis.“ Bet staiga įsijungusi žmogiška logika susigėsta ankstesnio naivumo. „Bet ką tai reiškia tokiai daugybei?“ Žmogiškam protui, kuris mėgsta skaičius, stebuklas pateikia naują lentelę: penki kepalėliai duonos, penki tūkstančiai vyrų ir dvylika pintinių likučių.

Milošo Formano filme „Amadeus“ rūmų kompozitorius Saljeris taip pristato Mocarto genijų: „Jis pradeda paprastai, beveik banaliai, o paskui viskas kyla, kyla, ir suskamba dangiška muzika.“ Panašiai veikia Dievas: pradėjęs nuo mažų, paprastų, atrodo, visai nereikšmingų dalykų, jis daro tikrus stebuklus. Ir taip per visą išganyimo istoriją. Nuo senuko Abraomo ir senutės Saros, žūti turėjusio kūdikio Mozės, piemens Dovydo iki mergaitės Marijos ir jos mamos Onos, ir taip iki dabar, – Dievas nekeičia savo braižo.

Ačiū evangelistams, kurie matė reikalingą papasakoti mums ne tik apie duonos padauginimo stebuklą, pasotintą minią, bet ir apie likučius. Būtent jie daug ką paaiškina. Tai stebuklai...

Tamsioji ir saulėtoji abejonės pusės

Evangelija – ne iliuzija, kurią galima būtų sukompromituoti sudėtingais klausimais – kaip kad tie karaliaus nauji drabužiai Hanso Christiano Anderseno pasakoje. Tai, kad jūs nesugebėjote tinkamai atsakyti į klausimą ar prieštaravimą jūsų tikėjimui, nereiškia, kad krikščionybė subyrės, kai tik kas nors uždavinėti sudėtingus klausimus! Tai nereiškia, kad jūs save tarsi intelektualiai nužudėte, tapdamas krikščioniu. Nereikėtų manyti, kad jūsų tikėjimas Evangelija sugriūva lyg kortų namelis dėl to, kad kažkas uždavė klausimą, į kurį jūs neradote atsakymo.

Tačiau tai rodo, kad jūs nesusimąstėte apie tuos dalykus. Jūsų tikėjimas tikras, tačiau jis sekus ir paviršutiniškas. Jūs įsileidote Evangeliją į savo širdį, bet ne į savo protą. Jūsų tikėjimas sekus, kur turėtų – ir galėtų – būti gilus. Jūsų „nesugebėjimas“ turėtų paskatinti jus intensyviau panagrinėti šiuos klausimus, pagalvoti, paskaityti ir pakalbėti su patyrusiais krikščionimis. Ne vien jūs laimėsite įsigilinę į tuos dalykus. Jūs galėsite geriau padėti ir tiems, kurie norėtų daugiau sužinoti apie krikščioniškąjį tikėjimą! Tai nereiškia, kad jūs turėtumėte stengtis „tvirčiau“ tikėti, tarsi sunkumai išnyktų, jei to labai geisi. Veikiau jūs turėtumėte abejonėje pamatyti ženklą, jog jūsų tikėjimo pagrindas silpnas. Tam pagrindui turime skirti dėmesį. Paviršutiniškas tikėjimas yra neatsparus, jis lengvai (ir visai be reikalo) susvyruoja, jei kas apipila kritiniais klausimais.

Tikėjimas yra tarsi gelžbetonis: betonas, sustiprintas metalo karkasu, geriau išlaikys didesnę apkrovą negu paprastas. Patyrimas, kuris remiasi supratimu, spaudžiamas ne taip lengvai sutrupės. Kitaip sakant: tikėjimas yra tarsi žmogaus kūno kaulai ir raumenys. Kaip griaučiai palaiko minkštuosius audinius, suteikia jiems formą ir tvirtumo, taip supratimas paremia krikščionišką patirtį ir suteikia jai formą bei išvaizdą. Be griaučių žmogaus kūnas sudirbtų kaip beformė masė. Be raumenų skeletas negyvas ir tuščias; be skeleto raumenys beformiai, neturi atramos. Kūnui, kuris turi gerai augti ir atlikti savo funkcijas, reikia ir raumenų, ir kaulų. Tikėjimui reikia gyvybinių jėgų ir patirties, jei jis nori gyvuoti; taip pat ir nuovokios paramos, kad išliktų. Tad stiprinkite savąjį tikėjimą ir prisodrinkite jį mintimis!

Pabaiga.

Ką gali vienas žmogus?

Gal ir patogu galvoti, kad vienas žmogus nieko negali, tuomet nereikia nieko daryti – galima sudėjus rankas laukti stebuklų. Arba piktintis, kad nieko nesikeičia, nors viskas aplink blogai, arba mestelėti vis populiarėjančią ledinę frazę: „tai ne mano problemos“.

Tačiau visi žinome, kad dideli darbai prasideda nuo mažų žingsnių, o visos idėjos gimsta iš pradžių vieno žmogaus mintyse. Be to, gyvenime yra daug problemų, kurias sukuriame mes patys ir kurias galime lengvai išspręsti, tereikia jas pamatyti – kartais tokie paprasti veiksmai pagerina ne tik mūsų, bet ir aplinkinių gyvenimą.

Kodėl problemas visi matome, bet jaučiamės bejėgiai kažką pakeisti? Matyt, todėl, kad gyvename susvetimėjimo ir abejingumo laikais, kai kiekvienas stengiasi tik dėl savęs. Mes nesusiejame savo asmeninės gerovės ir bendros gerovės, todėl visų žmonių šviesi ateitis daugeliui atrodo utopinė idėja.

Paradoksalu, bet galvodami, kad vienas žmogus nieko negali pakeisti, mes patys tampame bet kokių pokyčių stabdžiais. Kaip pakeisti šią nuostatą? Tiesiog atidžiai pažiūrėkime į pagrindines savo gyvenimo sritis ir pamatysime, kiek daug galime pagerinti – ne tik savo ir aplinkinių gyvenimą, bet ir tapti geru užkrečiančiu pavyzdžiu! ➡

Pradėkime nuo savęs. Kiekvienas žmogus turi prigimtinių poreikį tobulėti ir augti dvasiškai. Šioje Žemėje per dualumą mes mokomės ne tik skirti gerį ir blogį, bet ir naudoti laisvą valią sąmoningai rinktis. Turėtume išgryninti savo geriausias savybes – vystyti kūrybingumą ir

Šv. Onos šventė Viršužiglyje

Šiandien, liepos 28 d., 13 val., Viršužiglio bažnyčioje švenčiama Šv. Onos šventė. Tai Viršužiglio bažnyčios vardinė, titulinė šventė. Susirinkime ir kartu švęskime!

Šiandien minima pasaulinė senelių ir pagyvenusių žmonių diena

Siūlome visiems pasinaudoti šiais maldingais žodžiais:

MALDA MININT PASAULINĘ SENELIŲ IR PAGYVENUSIŲ ŽMONIŲ DIENĄ

Mes jiems daug skolingi, Viešpatie. Mūsų tėvai mums davė gyvybę. Jų tikėjimas – paprastesnis, ištikimesnis nei mūsų – jie nušvietė mums kelią. Ir šiandien jų pamaldumas mus verčia galvoti apie Tave, nors mums gresia pavojus Tave užmiršti, kai esame taip užgriūti kasdienio gyvenimo.

Viešpatie, mūsų tėvams mes esame reikalingi. Duok mums galimybę juos padaryti laimingais. Suteik mums kantrybės suprasti jų elgesį ar ligas. Padėk mums tikrai klausytis ir patirti tai, ką jie mums nori pasakyti, kartodami vis tuos pačius dalykus.

Ačiū, Viešpatie, kad galime juos globoti. Jeigu dėl amžiaus ar sveikatos jie yra prieglaudoje, duok mums susitvarkyti savo gyvenimą taip, kad nuolat juos lankytume, nes jie gyveno ir gyvena dėl mūsų.

O Viešpatie, sustiprink mano tikėjimą, padaryk mus savo ramybės įrankiu. Mokyk apkabinti kenčiančius ar kitokį gyvenimą gyvenančius. Paragink mus niekada nesiliauti svajoti ir pasakoti apie Tavo buvimą jaunesniems, ateinančioms kartoms.

Saugok ir vesk pop. Pranciškų ir mus visus, kad Evangelijos šviesa šviestų visiems.

Siųsk savo Dvasią, o Viešpatie, kad atnaujintų pasaulį, kad seneliai būtų paguosti ir džiaugtųsi savo gyvenimo dienomis.

Palaikyk mus silpnume ir leisk pilnatviškai išgyventi kiekvieną dieną, kurią mums dovanoji. Primink, kad Tu esi su mumis kiekvieną dieną iki pasaulio pabaigos. Amen.

Dėkojame Viršužiglio bažnyčios talkininkams! Trečiądienį puikiai pasidarbavome! Ramiai, tarsi įprastai, visi tvarkėmės... Taip ramiai ir kruopščiai, greitai, pasiskirstę darbus, linksmai ir su rūpesčiu, truputį pavargę, bet su pasidžiaugimu ir šypsena pasitvarkėme. Po darbų grįžome namo su geru jausmu. AČIŲ visiems Jums sako Viršužiglio bažnyčios žmonės!

dvasingumą, mokyti ir tobulėti profesijoje. Viską, kas yra mūsų vidiniame pasaulyje, mes transliuojame į aplinką: kuo esame harmoningesni, tuo geresnį darome ir poveikį. Todėl nuolat tobulėjime, švieskime ir taikykime įgytas žinias gyvenime.

➡ Šeimyninis gyvenimas. Tai yra būtent ta sritis, kur galime kurti "rojų Žemėje" ir įgyvendinti gražiausius bendravimo modelius – tokius, apie kokius svajojome. Juk daugelis prieš tuokiantis pagalvodavome: "na, savo šeimoje tai jau sukursiu pačius nuostabiausius santykius"... Tai ir kurkime – kasdien, nuoširdžiai, kantriai, dėmesingai, su meile. Būsime ne tik laimingi, bet ir dovanosime savo vaikams gražios šeimos pavyzdį jų ateičiai.

Profesija, visuomeninė veikla. Dažnai girdime: "tiek daug nesąžiningų, abejingų, neatsakingų darbuotojų" – taip, kol kas taip yra, bet tai neturi tapti sektinu pavyzdžiu. Atminkime, kad geras pavyzdys taip pat užkrečia – tapkime gerais savo srities specialistais! Jei dirbame su žmonėmis – stenkimės visuomet nuoširdžiai padėti, o ne apsunkinti ar atsiniai atlikti pareigą. Būkime sąžiningi ir atsakingi – tai labai svarbu.

Bus daugiau.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; j.m. kodas: 191289430.

AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinį paruošė kun. Rimas.